

liggende Form. Vi vil stemme for det. Som jeg udtalte ved første Behandling, var det os i høj Grad om at gøre at støtte Princippet med faste Takster, og saaledes som det nu er gennemført, kan vi tiltræde det. Det forekommer mig navnlig, at nogle af de Ændringer, der er indkommet ved tredje Behandling, har gjort Lovforslaget bedre. Jeg glæder mig over, at vi er kommet saa vidt, at vi her ved tredje Behandling skal vedtage et Lovforslag om Aldersrente efter faste Takster, og jeg vil i høj Grad ønske, at det ogsaa maa kunne gennemføres i det andet høje Ting.

Vanggaard: Jeg havde haabet, at vi denne Gang ved Behandlingen af Spørgsmaalet om Understøttelse til de gamle var naaet til at faa gennemført Forsikringsprincippet. Det er desværre ikke lykkedes hidtil, men jeg kan ikke slippe Haabet om, at det under Sagens videre Gang dog skulde være muligt at faa gennemført noget i den Retning. Jeg vil imidlertid kunne stemme for det foreliggende Lovforslag, som efter min Mening har adskillige Fordele fremfor den nuværende Ordning. Det atskaffer saaledes en Del af Almissesystemets værste Sider. Den flittige gamle bliver efter dette Lovforslag mere begunstiget, end han er efter den hidtidige Lovgivning, og det forhindrer ogsaa, at enkelte Kommuner ved at anspænde sig, i mange Tilfælde langt over Evne, tilriver sig en utorholdsmæssig Del af Statstilskuddet, Penge, som de Ægne, der ikke mener at have Raad til at give saa meget ud, dog gennem Statsskatter skal være med til at betale. Dette anser jeg for Fordele.

Men der er ogsaa Skyggesider ved Lovforslaget. Den samme Vanskelighed, som vi har haft at kæmpe med under den nuværende Lov, vil melde sig ved de Formue- og Indtægtsgrænser, som danner Skellet for Opnaaelsen af Understøttelse efter Lovens Bestemmelser. Det vil opfordre til at trykke sig under denne Grænse ved at formindske sin Indtægt og Formue. Men jeg maa dog indrømme, at ved dette Lovforslag samles disse Vanskeligheder mere paa eet bestemt Sted, medens de ved den nuværende Lov er udbredt over det hele. Endvidere vil den nye Lov stille meget store Krav til Statens og Kommunernes Finanser, og jeg kan i mine Tanker ikke se bort fra de store Vanskeligheder, der vil møde særlig adskillige Landkommuner, hvis Loven gennemføres uforandret. Det foreslaas at bøde paa dette ved at uddele 5 Mill. Kr. til de Kommuner, der faar særlige vanskelige Forhold

efter denne Lovs Vedtagelse. Det kan naturligvis bøde noget paa det, men ogsaa dette vil have forskellige uheldige Sider. For det første vil det være vanskeligt at fordele dette Tilskud retfærdigt, og det vil endvidere gøre det endnu sværere i Fremtiden at foretage en Deling mellem Stats- og kommunale Opgaver, en Deling, som jeg har talt om før i dette høje Ting, og som jeg haaber en Gang maa komme, da jeg tror, at den vil være nødvendig for at genrejse den stærkt ødelagte offentlige Økonomi.

Jeg kan endvidere ikke undlade at gøre den Bemærkning, at Navnet paa denne Lov forekommer mig noget misvisende. Efter dansk Sprogbrug knytter vi et andet Begreb til Ordet „Rente“, end der er anvendt her. Derved bærer dette Navn tydeligt Præg af at være vokset i en anden Have end Vestres, fordi det ikke ligger for os at opfinde misvisende Betegnelser. Men Navnet gør jo mindre til Sagen, som man siger, og trods Navnet vil jeg kunne forsone mig med Lovforslaget. Men jeg havde rigtig nok ønsket og vil fremdeles ønske, at det maa lykkes at knytte dertil Forsikringsprincippet, inden det forlader Rigsdagen. Jeg kan stemme for det, fordi det betegner et Fremskridt fra den nuværende Ordning. Men jeg kan ikke se, at der er noget som helst til Hinder for, at vi nu under disse Forhold gaar Forsikringsvejen ogsaa her. Der tales om det uheldige i, at den unge Arbejder faar samme Løn som den ældre gifte Arbejder, der har en stor Familie at forsørge. Det er sikkert vanskeligt at faa dette rettet ved Lønregulering, fordi den unge Arbejders Arbejdskraft kan have samme Værdi som den ældre gifte Arbejders. Men jeg synes da, der var Rimelighed for, at Arbejderne i de unge Aar bidrog noget til deres egen Forsikring. Der klages over det uheldige i, at de unge Arbejdere har lige saa mange Penge at bruge som de ældre gifte og derved venner sig til et Leveniveau, som de ikke kan holde, naar de kommer op i Aarene, og ikke mindst af den Grund vilde jeg anse det for særdeles rimeligt, at den unge Slægt bidrog noget til sin egen Forsikring.

Jeg synes ogsaa, at ikke mindst de nuværende finansielle Forhold opfordrer til at søge Tanken gennemført. Der er jo ingen, der tænker paa her i Landet at gennemføre en Folkeforsikring, som skal hvile i sig selv. De fleste af os har vel tænkt, at det offentliges Bidrag dertil skulde være omtrent lige saa stort, som det er til den nuværende Alderdomsunderstøttelse. Men der er ogsaa et Spring derfra til at gaa til de stærkt forøgede Udgifter. Ifølge Invali-